

Susanne O'Leary

Dromen van
Willow House

Sandy Cove 3

1

Toen de vlucht uit Miami op Farranfore Airport in het graafschap Kerry landde, keek Cordelia vol verwondering uit het raam naar de zonovergoten groene heuvels. Eindelijk was ze er dan. Ierland, het land van haar voorouders. Ze had nooit kunnen denken dat ze hier ooit naartoe zou gaan, zelfs in haar wildste dromen niet, maar het afgelopen jaar had haar leven voorgoed veranderd. En allemaal door een vrouw die Philomena Duffy heette.

‘Eindelijk zijn we er,’ zei Betsy, die naast haar zat. ‘Ik had al gehoopt een keer naar Ierland te gaan, maar nooit gedacht dat het in zulke verdrietige omstandigheden zou zijn.’

‘Ja,’ antwoordde Cordelia. Ze raakte de arm van de oudere vrouw even aan, bedacht dat Betsy niet alleen Phils uitgever was geweest, maar ook een dierbare vriendin van haar. ‘Ik kan niet geloven dat ze ons niet komt verwelkomen, zoals het plan was.’

Betsy depte haar ogen. ‘Sinds ik het hoorde heb ik aan één stuk door gehuild.’ Ze snoot haar neus. ‘Ik ben ook zo’n softie. Phil zou er niets van moeten hebben. Ze was zelf zo’n doorzetter.’

‘Ze was fantastisch,’ zei Cordelia instemmend, haar ogen prikten ook. ‘We hebben elkaar maar kort gekend, maar we zijn zo close geworden.’

‘Ze was dol op je. Je was een enorme steun voor haar.’

‘O, ze had het best zonder mij gered, hoor. Maar ik ben blij dat ik mijn steentje heb kunnen bijdragen. In de afgelopen paar maanden zijn we een team geweest. Ik heb elke minuut van die boektournees genoten en luisterde graag als ze op radio en tv sprak. Dat voelde voor mij niet als werk, het was ongelooflijk opwindend.’

‘Door jou zag ze eruit als een filmster.’ Het vliegtuig was tot stilstand gekomen en Betsy maakte haar gordel los.

Cordelia deed hetzelfde en pakte haar tas. ‘En bedankt dat ik bij je in de businessclass mocht komen zitten. Dat vond ik echt fijn. De vlucht was in de toeristenklasse heel wat minder comfortabel geweest.’

Betsy klopte op haar arm. ‘Graag gedaan, liefje. Ik heb genoten van je gezelschap. En volgens mij hebben we allebei zelfs een paar uurtjes kunnen slapen.’

‘Ja. Gelukkig wel.’

‘Weet je zeker dat je wilt rijden?’

Cordelia knikte. ‘Natuurlijk. Als ik het van New York tot Miami red, kan ik het die paar uurtjes op de Ierse wegen ook. Kan niet al te moeilijk zijn. Maak je geen zorgen, we belanden heus niet in de greppel,’ voegde ze eraan toe, in een poging Betsy’s angst met een grapje weg te lachen.

‘Maar ze rijden hier links,’ zei Betsy, nog altijd een beetje bezorgd.

Cordelia glimlachte geruststellend. ‘Dat weet ik. Maar ik kan me niet voorstellen dat het verkeer hier even beroerd is als op de snelweg na de Lincoln Tunnel of er zelfs maar in de buurt van komt. Gewoon “links!” roepen als ik naar de verkeerde kant dreig af te dwalen.’

‘Absoluut. Als ik tenminste niet in slaap val.’ Betsy onderdrukte een gaap terwijl ze haar handbagage pakte, waarna ze met de rij mensen het vliegtuig verlieten. ‘Dag, liefje,’ zei ze bij het uitstappen tegen de steward. ‘Bedankt dat je zo goed voor ons hebt gezorgd.’

‘Graag gedaan, hoor,’ antwoordde de steward glimlachend. ‘Pas nu maar op julliezelf.’

‘Dank je wel. Fijne dag.’ Betsy glimlachte naar haar terug. ‘Leuke vrouw,’ zei ze tegen Cordelia. ‘Als het even kan moet ik voortaan altijd met Aer Lingus vliegen.’

Cordelia keek langs de rij passagiers in de toeristenklasse, die worstelden om van hun plaats te komen en hun handbagage uit de bagagerekken boven hen te verzamelen. ‘En ik ga proberen om als het even kan businessclass te vliegen. Dit was zo comfortabel.’

‘Ja,’ zei Betsy instemmend, ‘dat maakt zo’n lange vlucht wat aangenamer.’

Terwijl ze de trap naar het tarmac afliepen, ademde Cordelia de frisse, naar bloemen en pas gemaaid gras geurende lucht in. Een zachte bries speelde met haar haar en de warme zonneschijn voelde heerlijk na zo'n lange zit in het bedompte vliegtuig. Ze voelde zich onmiddellijk thuis, wat nog werd versterkt toen de douane haar verwelkomde. Bovendien deed het personeel van het autoverhuurbedrijf zijn uiterste best om te zorgen dat ze vertrouwd raakte met een versnellingspook en dat ze de juiste weg naar hun bestemming wisten te vinden: het dorp Sandy Cove, op de Ring of Kerry.

'In deze tijd van het jaar is het behoorlijk druk op de wegen,' legde de man uit. 'Juli is hier de drukste maand.'

'Ja, dat zal wel,' zei Cordelia. 'Maar ik weet zeker dat ik het wel red. Het kan niet erger zijn dan in Amerika.'

'Zeker niet,' verzekerde hij haar. 'U zult er vast geen moeite mee hebben. Nou, vergeet niet de airco aan te zetten. Er is voor morgen heel warm weer voorspeld. Ze zeiden dat het wel vijftientig graden kan worden.'

'We komen net uit Florida,' zei Betsy. 'Wij vinden vijftientig graden koud.'

'Ach ja, natuurlijk, in dat geval komt het allemaal wel goed,' zei de man, en hij leek onder de indruk. 'Voor ons zal het zweten worden. Wij zijn niet aan die hitte gewend. Een fijn verblijf in Kerry en laat het weten als er problemen zijn met de auto.'

Ze bedankten de man, laadden hun bagage in en voegden in op de drukke wegen van Killarney, waar ze nog geen tien minuten later in een file terechtkwamen.

'Shit,' gromde Betsy. 'Ik haat files. Wie zijn al die mensen en waar gaan ze naartoe?'

'Voor het merendeel toeristen,' antwoordde Cordelia, en ze schoof haar zonnebril in haar korte donkere krullen. Ze keek langs de lange rij voertuigen. 'Zo te zien komen de meeste auto's uit andere Europese landen. Frankrijk, Italië en Duitsland, en verderop zie ik er een uit Spanje. Het is tenslotte hoogseizoen.'

'Dat weet ik,' verzuchtte Betsy en ze veegde haar bijna witte haar uit haar gezicht. Ze was een lange, slanke vrouw van begin zestig, en nu zag ze er opeens ook zo uit. Met haar anders zo goedver-

zorgde, scherp geknipte bobkapsel, haar rode bril en eenvoudige kledingstijl, zag ze er nu uitgewrongen uit, door zowel de vlucht als het verdriet om het verlies van een dierbare vriendin. Tijdens hun samenwerking waren Phil en zij zo close geworden, wat, zo bedacht Cordelia, ook logisch was, want ze waren van dezelfde generatie. ‘Let maar niet op mij. Ik heb een jetlag en ben van streek.’ Betsy leunde met haar hoofd tegen de hoofdsteen van haar stoel en sloot haar ogen. ‘Ik probeer een beetje te slapen. Maak je me wakker als we er zijn?’

‘Oké,’ antwoordde Cordelia. ‘Zo te zien wordt de file al minder. Die rotonde is een soort bottleneck. Muckcross,’ mompelde ze, terwijl ze naar de wegwijzers tuurde. ‘Oké, dat is de beste weg, dus die nemen we, daarna Sneem en Caherdaniel...’

Ze volgde de verkeersstroom door Killarney, langs Muckross Park, waar veel auto’s afsloegen en mensen uitstapten om rond het meer te wandelen en het beroemde victoriaanse landhuis te zien waar Phil het over had gehad. Haar gedachten dwaalden af naar Phil en het jaar dat ze samen hadden doorgebracht. Ze hadden plannen gemaakt voor Cordelia, dat ze Phil in de Ierse streek waar ze zoveel van hield zou komen opzoeken. Phil had Cordelia aan verre familieleden van haar willen voorstellen en ze had beloofd ervoor te zorgen dat ze zich meer Iers zou gaan voelen. Maar voordat ze daar de kans toe hadden gekregen, of zelfs maar afscheid hadden kunnen nemen, was Phil ziek geworden. Terwijl Cordelia naar het mooie kleine stadje en de groene heuvels erachter keek, voelde ze een steek van verlies en verdriet. Ze zou Phil nooit meer zien en ze zou nooit meer haar mooie, zangerige stem horen. Ze huiverde toen ze aan de komende begrafenis dacht. Hoe moest ze de volgende paar zo verdrietige dagen doorkomen?

Het verkeer reed nu gestaag door en Cordelia gaf gas terwijl ze naar het schitterende landschap keek, waar de bergen boven groene velden oprezen en ze tussen de bomen glimpen van meren en rivieren opving. Alles was zo weelderig en groen, en de huizen waren precies zoals ze in de toeristenfolders had gezien, vooral de witgepleisterde cottages, sommige ervan met een rieten dak. Ze waren zo Iers dat het bijna cliché was. Ze wierp een blik op Betsy, die met

halfopen mond zachtjes lag te snurken. Goed zo. Betsy had rust nodig na alles wat er in de afgelopen paar dagen was gebeurd.

Een uur later kwamen ze aan in Sneem, een klein dorpje halverwege Sandy Cove. Cordelia stopte voor een café aan het dorpsplein en Betsy deed haar ogen open.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Pitsstop,’ kondigde Cordelia aan. ‘Ik moet naar de wc, en ik ben toe aan een kop koffie en een broodje of wat je hier ook kunt krijgen.’

Betsy ging rechtop zitten. ‘Goed idee. Het ontbijt dat ons in het vliegtuig werd voorgeschoteld mocht geen naam hebben. Dat was eerder een snack.’

Na een bezoek aan het kleine toilet gingen ze aan een tafel bij het raam zitten en bekeken het menu op het schoolbord boven de bar. Een vrouw met een wit schort voor kwam glimlachend naar hen toe. ‘Hallo. Welkom in Sneem. Wat kan ik voor u doen?’

‘Ontbijt,’ antwoordde Betsy. ‘Wat is een “compleet Iers ontbijt”?’

‘Worstjes, eieren, bacon, bloedworst, paddenstoelen en geroosterde tomaat. Geserveerd met toast of sodabrood, thee of koffie.’

‘Mijn hemel,’ zei Betsy. ‘Zo te horen een ramp voor je gezondheid. Doe mij dat maar, alsjeblieft. Met koffie. Wat neem jij, Cordelia?’

Cordelia lachte. ‘Voor mij is dat te veel, hoor. Ik wil graag alleen gepocheerde eieren met toast en koffie, alsjeblieft.’

‘Komt eraan,’ zei de vrouw en ze opende de deur naar wat kennelijk de keuken was. ‘Eenmaal Iers ontbijt, eenmaal gepocheerde eieren en tweemaal koffie!’ riep ze. Toen sloot ze de deur weer en glimlachte naar de twee vrouwen. ‘Mijn zoon. Moet soms wat aangespoord worden. Jullie zijn de eerste klanten vandaag, maar straks komen er busladingen toeristen, dus hij moet als de donder in de benen komen, zoals jullie in Amerika zeggen.’

Het duurde niet lang of het ontbijt werd gebracht en Betsy viel vol overgave op haar volgeladen bord aan. ‘Dit verjaagt de jetlag,’ zei ze tussen twee happen door. ‘Hoe zijn jouw eieren?’

‘Lekker, hoor.’ Cordelia nipte van haar koffie en was blij te zien dat Betsy weer wat kleur op haar wangen kreeg.

‘Goed idee van je om even een stop in te lassen,’ merkte Betsy op. ‘Voor jou, bedoel ik dan. Het lijkt me vermoeiend om in een vreemd

land auto te rijden.’ Ze keek naar het zonnige plein met de kleine cottages, hun mooie kleine tuinen vol bloeiende rozen en hortensia’s. ‘Schitterende plek. Ik hou nu al van Ierland, wat jij?’

‘O ja,’ zei Cordelia instemmend. Ze at haar ontbijt op en schoof haar bord weg. ‘Ik wenste alleen...’ Ze zweeg en sloeg haar ogen neer terwijl ze haar tranen wegknipperde.

‘Ja.’ Betsy zuchtte. Ze nam de laatste hap van haar reusachtige ontbijt en pakte haar kopje. ‘Ik kan niet geloven dat ze er niet meer is. Ik wist niet eens dat ze ziek was. Ik dacht dat ze gewoon moe was en vitamines nodig had of zoiets. Zo stom van me. Ik had haar naar een dokter moeten sturen.’

Cordelia legde haar hand op Betsy’s arm. ‘Alsjeblieft. Kwel jezelf er niet mee. Ik heb haar gesmeekt om naar een dokter te gaan, waarop ze zei dat ze dat in Ierland zou doen. Maar toen was het al te laat. De kanker was al te ver heen. Het is niemands schuld. Het kan zijn dat Phil heeft aangevoeld dat er een eind aan haar leven zou komen en dat ze er zonder gedoe stilletjes tussenuit wilde knijpen.’ Ze zuchtte en keek naar Betsy’s bedroefde gezicht. ‘Ik weet hoe moeilijk je het ermee hebt.’

‘Ja. Voor mijn gevoel is het allemaal ook zo snel gegaan. En nu gaan we al een paar dagen na haar overlijden naar haar begrafenis. Er schijnen twee plechtigheden te zijn. Vanavond is er een die *removal* wordt genoemd, vertelde Phils nicht Maeve me, en de begrafenis is morgen. Vind je dat niet vreemd?’

‘Nee,’ antwoordde Cordelia. ‘Zo doen ze dat in Ierland. De removal is vanavond. Dan wordt de... de kist van het uitvaartcentrum naar de kerk gebracht waar eerst een dienst en dan een wake wordt gehouden. En morgen vindt de officiële begrafenis plaats. Zo heb ik het in elk geval met mijn moeder gedaan, ook al is ze in Amerika overleden.’ Cordelia knipperde tranen weg. Haar moeder was nog maar drie jaar geleden gestorven, wat nog steeds vers in haar geheugen lag.

Betsy klopte op Cordelia’s hand. ‘Ik weet het, liefje. Je moeder is ook nog maar zo kort geleden overleden. Daar heb je het vast nog moeilijk mee.’

‘Soms wel, ja.’

‘En wat was het een troost toen jij en Phil elkaar ontdekten, hè? Dat je een familielid van je moeder hebt gevonden dat haar daadwerkelijk heeft gekend. Ongelooflijk.’

Cordelia glimlachte toen ze eraan terugdacht. ‘Ja. Het was zo raar om tot de ontdekking te komen dat mijn lievelingsschrijver een volle nicht van mijn moeder bleek te zijn.’

‘Het leek wel een wonder. Of misschien was het gewoon gelukkig toeval. En als je niet toevallig naar die tv-show had gekeken en Phil over haar leven en familie in Ierland had horen praten, zou je hier nu niet zijn.’

‘Inderdaad.’ Cordelia speelde met haar theelepeltje. ‘Ik was zo zenuwachtig om die tv-zender te bellen. Ik dacht dat Phil me niet zou willen ontmoeten.’

‘Waarom dacht je dat?’

Cordelia haalde haar schouders op. ‘Ze had zoveel familie in Ierland. Ik dacht niet dat ze interesse zou hebben. Ik bedoel, ze was een beroemd schrijver. Er waren vast veel mensen die contact met haar zochten.’

‘Ja, dat was ook zo. En heel veel mensen wilden haar ontmoeten. Maar met jou was het anders. Ze wist met jou meteen dat het klopte.’

‘We hadden gelijk een klik.’

‘Je hebt het leven voor haar makkelijker gemaakt. Ik zag hoe ze zich in jouw nabijheid ontspande, hoe je haar hielp met de tournees, waardoor ze meer rust vond om te schrijven. Je was een godsgeschenk voor haar.’

‘Dat is fijn om te weten.’

Betsy zuchtte en dronk haar kopje leeg. ‘Beroemd auteur ontmoet lang verloren familielid, de dochter van haar nicht die jaren geleden was weggelopen. En toen werd ze haar naaste vriendin en assistent. Zo’n prachtig verhaal, van Phil en jou, die elkaar ontmoetten en ontdekten dat jullie familie van elkaar waren.’

Cordelia glimlachte liefdevol naar Betsy. Ze had gelijk. Het was een mooi verhaal. Als het waar was geweest.